

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 53/07-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. mája 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Ú., B., zastúpeného advokátkou JUDr. M. P., Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 302/1996 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ú. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 302/1996 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 302/1996 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ú. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť Ú. trovy konania v sume 7 425 Sk (slovom sedemtisícštyristodvadsaťpäť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. P., Ž., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 53/07-12 z 27. marca 2007 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť Ú., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 302/1996.

Sťažovateľ uviedol, že návrhom z 18. marca 1996 sa ako navrhovateľ domáhal vydania nehnuteľností z titulu reštitúcie. *„Okresný súd rozsudkom z 21. 10. 1997, č. k. 18 C 302/96-100 nášmu návrhu vyhovel. Proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie odporca. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. 9. 1998, č. k. 9 Co 14/98 bez nariadenia pojednávania rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Od tohto dátumu, teda za obdobie viac ako 8 rokov, Okresný súd v Žiline termín na pojednávanie nevytýčil, vo veci nekonal a to napriek tomu, že ide o vysokú hodnotu*

sporu a súdne konanie prebieha už od roku 1996. Okresný súd v Žiline porušil právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline, č. k. 18 C 302/96, nakoľko súdne konanie prebieha už 11. rok a za obdobie viac ako 8 rokov súd vo veci nekonal.“

Podľa vyjadrenia sťažovateľa „žiadna zložitost' veci nemôže v tomto prípade ospravedlniť 11-ročnú dĺžku súdneho konania. (...) Právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádzame, nám spôsobuje materiálnu aj nemateriálnu ujmu, nakoľko ide o vysokú hodnotu sporu. Keby Okresný súd v Žiline neporušoval naše základné ústavné právo a domohli by sme sa vydania predmetnej nehnuteľnosti, túto by sme mohli využívať na prenájom a získanými finančnými prostriedkami tak pokrývať náklady spojené s našou činnosťou“. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľ za primerané odškodnenie zo strany okresného súdu finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 1 SprS 145/07 z 5. apríla 2007 vyjadril okresný súd, zastúpený jeho predsedom, kde sa okrem prehľadu úkonov nachádza aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá uvádza: *„K uvedenej veci sa môžem vyjadriť v krátkosti. S účinnosťou od 16. 4. 2003 som prevzala spisy senátu 17 C po JUDr. W. a ako zákonnej sudkyňi mi spisy senátu 17 C boli pridelené s účinnosťou od 10. 6. 2003 v počte 271 nevybavených vecí za obdobie rokov 1991 až 2002, ktoré som prevzala už reštančné, rozpracované po predchádzajúcich kolegoch a staršie ako je táto vec. Z týchto prevzatých a nerozhodnutých vecí 271 zostalo nerozhodnutých k 1. 4. 2007 – 34 vecí (13 %), pričom k týmto prevzatým veciam nie sú priradené veci do 10. 6. 2003 s plným nápadom vecí a ktoré som popri reštančných veciach rozhodovala. Ročný nápad vecí v senáte 17 C za rok 2006 predstavoval 283 vecí, za mesiac marec 2007 nápad vecí 250. Mám eminentný záujem na vybavovaní vecí bez zbytočných prietahov, avšak môžem vybaviť len toľko vecí, koľko je primerané pri riadnom plnení si povinností sudcu.*

Vec vedená pod sp. zn. 18 C 302/96 (pridelená dňa 10. 6. 2003) si vyžadovala dôslednú prípravu vzhľadom na špecifickosť prejednávanej veci a po preštudovaní spisu a oboznámení bol predpokladaný termín nariadenia pojednávania na apríl 2007, pričom

v mesiaci január 2007 bola doručená výzva právnej zástupkyňi sťažovateľa na predloženie dokladov (v rámci prípravy pojednávania), ktorá stanovenú lehotu na predloženie dokladov požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa predĺžiť do 6. 4. 2007 a súd jej žiadosti vyhovel. Po doručení požadovaných dokladov k veci sa vzťahujúcich bude vytyčený termín pojednávania.“

Predseda okresného súdu uviedol, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní z 19. apríla 2007 uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho prerokovania veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania:

Dňa 18. marca 1996 sťažovateľ podal návrh na začatie konania.

Dňa 20. marca 1996 okresný súd vyzval odporcu na vyjadrenie.

Dňa 9. apríla 1996 sa odporca vyjadril k návrhu.

Dňa 12. apríla 1996 okresný súd vyžiadal od Katastrálneho úradu Ž. (ďalej len „katastrálny úrad“) list vlastníctva, ktorý mu bol doručený 24. apríla 1996.

Dňa 25. apríla 1996 okresný súd vyžiadal spis katastrálneho úradu.

Dňa 10. júna 1996 podala právna zástupkyňa sťažovateľa stanovisko k vyjadreniu odporcu.

Dňa 10. júna 1996 sa na okresnom súde konalo pojednávanie za účasti zástupcu sťažovateľa a zástupcu odporcu, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že okresný súd zabezpečí listiny z katastrálneho úradu.

Dňa 13. júna 1996 okresný súd požiadal katastrálny úrad o výpis z pozemnoknižnej vložky.

Dňa 16. júla 1996 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcu na predloženie listinných dokladov.

Dňa 25. júla 1996 právny zástupca odporcu požiadal okresný súd o predĺženie lehoty na predloženie dokladov.

Dňa 11. septembra 1996 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcu na predloženie dokladov.

Dňa 24. septembra 1996 právny zástupca odporcu predložil okresnému súdu požadované doklady.

Dňa 25. septembra 1996 okresný súd požiadal katastrálny úrad o zaslanie dokladov.

Dňa 17. októbra 1996 katastrálny úrad oznámil okresnému súdu, že predmetné doklady pochádzajúce z doby pred rokom 1964 je potrebné žiadať z archívov organizácií, ktoré ich vydali.

Dňa 22. októbra 1996 okresný súd vyžiadal od Štátneho okresného archívu Ž. (ďalej len „štátny okresný archív“) listinné doklady k nehnuteľnostiam.

Dňa 29. októbra 1996 okresný štátny archív oznámil okresnému súdu, že požadované doklady sa v jeho archíve nenachádzajú.

Dňa 4. novembra 1996 okresný súd požiadal katastrálny úrad o zaslanie listinných dokladov.

Dňa 3. decembra 1996 katastrálny úrad oznámil okresnému súdu, že ním vyžiadané rozhodnutie sa na katastrálnom úrade nenachádza.

Dňa 28. mája 1997 okresný súd požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), aby oznámilo, kedy bol sťažovateľ registrovaný na ministerstve vnútra.

Dňa 9. júna 1997 ministerstvo vnútra oznámilo okresnému súdu, že sťažovateľ nie je registrovaný ako občianske združenie.

Dňa 9. júna 1997 okresný súd požiadal Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo kultúry“), aby oznámilo, kedy bol sťažovateľ registrovaný na ministerstve kultúry.

Dňa 4. augusta 1997 okresný súd určil termín pojednávania na 9. september 1997.

Dňa 20. augusta 1997 ministerstvo kultúry oznámilo okresnému súdu, že sťažovateľ je registrovaný na ministerstve kultúry ako náboženská spoločnosť.

Dňa 9. septembra 1997 sa na okresnom súde konalo pojednávanie za účasti zástupcu sťažovateľa, ktoré bolo odročené na 21. október 2001 za účelom pribratia ďalšieho odporcu do konania.

Dňa 9. septembra 1997 okresný súd vyzval odporcu na predloženie rozhodnutia ministra kultúry o odňatí právnej subjektivity.

Dňa 22. septembra 1997 odporca predložil okresnému súdu vyžiadané rozhodnutie.

Dňa 21. októbra 1997 sa na okresnom súde konalo pojednávanie za účasti zástupcu sťažovateľa, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

Dňa 4. decembra 1997 podal odporca odvolanie proti rozsudku okresného súdu.

Dňa 4. decembra 1997 okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie k podanému odvolaniu.

Dňa 15. decembra 1997 požiadal sťažovateľ o predĺženie lehoty na vyjadrenie z dôvodu práceneschopnosti právnej zástupkyne.

Dňa 19. decembra 1997 sa právna zástupkyňa sťažovateľa vyjadrila k odvolaniu odporcu.

Dňa 9. januára 1998 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 6. júla 1998 podal sťažovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 8. júla 1998 okresný súd vydal predbežné opatrenie.

Dňa 28. júla 1998 odporca podal odvolanie proti uzneseniu o vydaní predbežného opatrenia.

Dňa 30. júla 1998 okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa na vyjadrenie k odvolaniu odporcu proti uzneseniu o vydaní predbežného opatrenia.

Dňa 5. augusta 1998 sa právna zástupkyňa sťažovateľa vyjadrila k odvolaniu odporcu.

Dňa 10. augusta 1998 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu o vydaní predbežného opatrenia.

Dňa 31. augusta 1998 krajský súd uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o vydaní predbežného opatrenia.

Dňa 25. septembra 1998 krajský súd uznesením zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie; 7. októbra 1998 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 8. októbra 1998 okresný súd vyzval sťažovateľa na doručenie jeho stanov.

Dňa 20. októbra 1998 sťažovateľ predložil svoje stanov.

Dňa 9. novembra 1998 predložila právna zástupkyňa sťažovateľa svoje vyjadrenie.

Dňa 15. januára 2001 bol spis pridelený na prerokovanie a rozhodnutie do senátu
Mgr. D. W.

Dňa 15. mája 2001 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcu na zaujatie stanoviska k vyjadreniu právnej zástupkyne sťažovateľa.

Dňa 20. júna 2001 právny zástupca odporcu zaujal stanovisko k vyjadreniu právnej zástupkyne sťažovateľa.

Dňa 2. februára 2007 okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa na predloženie dokladov.

Dňa 20. februára 2007 okresný súd vyzval katastrálny úrad o zapožičanie listiny č. d. 5332/1940.

Dňa 20. februára 2007 požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa o predĺženie lehoty na predloženie dokladov.

Dňa 2. marca 2007 katastrálny úrad oznámil okresnému súdu, že listina č. d. 5332/1940 sa v jej archíve nenachádza.

Dňa 9. marca 2007 právna zástupkyňa sťažovateľa predložila okresnému súdu doklady.

Dňa 23. marca 2007 požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa o predĺženie lehoty na predloženie ďalších dokladov.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorých každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci vedenej pod sp. zn. 18 C 302/1996 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Predmetom konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 18 C 302/1996 je vydanie nehnuteľnosti z titulu reštitúcie, ktoré tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a vec z právneho a skutkového hľadiska nevykazuje znaky náročnosti. Ústavný súd vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania, jeho priebehu a dosiaľ dosiahnutých výsledkov na záver konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali takmer 11-ročný priebeh konania jeho zložitou.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú skutočnosť, ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu. Sťažovateľ bol v konaní aktívny a súčinnosť. Ani okresný súd nemal k správaniu sťažovateľa výhrady. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka súdneho konania dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľ neprispel k predĺženiu doterajšej doby konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, bol postup okresného súdu. Ústavný súd sa zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci, a to nielen z hľadiska sťažovateľom namietaných (označených) období, ale aj z hľadiska celkového priebehu posudzovaného súdneho konania.

Z rozboru veci vyplýva, že súdne konanie začalo v roku 1996. Ústavný súd zistil, že v tomto súdnom konaní došlo k opakovanej nečinnosti. Nečinnosť bola zistená od 8. októbra 1998, keď okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie jeho stanov, do 15. mája 2001, keď okresný súd vyzval odporcu na zaujatie stanoviska (nečinnosť 2 roky a 7 mesiacov), a od 15. mája 2001, keď okresný súd vyzval odporcu na zaujatie stanoviska, do 2. februára 2007, keď okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa na predloženie dokladov (nečinnosť 5 rokov a 9 mesiacov).

Ústavný súd preto po zvážení všetkých okolností pri hodnotení postupu okresného súdu najmä s prihliadnutím na doterajšiu dobu konania a skutočnosť, že hoci konanie začalo ešte v roku 1996, bol tento nečinný spolu 8 rokov a 4 mesiace, dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 302/1996 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny (bod 1 výroku nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 302/96 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, priznané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadost'účinenie v sume 200 000 Sk, pričom poukázal najmä na celkovú doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v dôsledku čoho u neho dochádza k stavu právnej neistoty.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno spravodlivo žiadať, aby účastník súdneho konania čakal na výsledok konania o vydanie nehnuteľnosti, ktoré nie je právoplatne skončené ani po takmer 11 rokoch. Takýto postup okresného súdu oprávnene vyvoláva u sťažovateľa stav právnej neistoty. Vychádzajúc z tohto pohľadu na pozíciu sťažovateľa, princípov spravodlivosti a spôsobu zavŕšenia ochrany základných práv každej oprávnenej osoby, ako aj z konkrétnych okolností tohto prípadu ústavný súd dospel k záveru, že finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ktoré je okresný súd povinný zaplatiť v súlade s výrokom tohto nálezu, je primeraným zadosťučinením spojeným s porušením označených práv sťažovateľa (bod 3 výroku nálezu); ústavný súd vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov konania v sume 7 424,60 Sk, ktoré aj bližšie špecifikoval.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) v celkovej sume 7 425 Sk (bod 4 výroku nálezu), a to za dva úkony právnej služby po 2 970 Sk (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) plus 19 % DPH, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006 v sume 17 822 Sk. Ďalej ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal právnej zástupkyňi sťažovateľa dvakrát náhradu režijného paušálu po 178 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2007